Rok I. Zeszyt 4.

WIADOMOŚCI ADMINISTRACYJNE

miasta Katowic.

Kwiecień 1928.

Treść zeszytu 4.

ZBIÓR STATUTÓW MIEJSCOWYCH.

(Rzeźnia Miejska — Hala Mięsna)

NAKŁADEM MAGISTRATU MIASTA KATOWIC.

Redakcja i administracja: Miejski Urząd Statystyczny.

Druk: Śląskie Zakłady Graf. i Wyd. „Polonia" S. A., Katowice.

Skład osobowy
Kuratorjum Rzeźni Miejskiej.

---

1. Przewodniczący p. radca miejski Schmiegel;
2. Zastępca przewodn. p. radca miejski Jesionek;
3. Brzeskot,
4. Kobyliński,
5. Kula,
6. Dr. Jarczyk,
7. Weichmann,
8. Cichoń,

radni;

9. Wesoły Robert, hutnik, Katowice, ulica Kunegundy,
10. Walerus Karol, restaurator, Katowice, dworzec IV. klasy,
11. Bischof W., lekarz weterynaryjny, Katowice, ulica Marszałka Józefa Piłsudskiego 11,
12. Schmidt, mistrz rzeźnicki, Katowice-Załęże,
13. Dyrektor Rzeźni Miejskiej,

członkowie z pośród obywatelstwa;

14. Starszy cechmistrz cechu rzeźnickiego.

ZBIÓR
STATUTÓW MIEJSCOWYCH

ważniejszych uchwał gminnych, regulaminów miejskich, najważniejszych rozporządzeń władz i t. d. - obowiązujących na obszarze miasta Katowic. -

CZĘŚĆ IV.

RZEŹNIA MIEJSKA - HALA MIĘSNA.

KATOWICE 1928.
NAKŁADEM MAGISTRATU MIASTA KATOWIC.

Druk: Śląskie Zakłady Graf. i Wyd. „Polonia" S. A., Katowice.

TREŚĆ.

RZEŹNIA MIEJSKA — HALA MIĘSNA.

IV.

RZEŹNIA MIEJSKA — HALA MIĘSNA.

1) Uchwała gminna dotycząca założenia rzeźni publicznej w Katowicach.

Na podstawie § 11 ordynacji miejskiej z 30 maja 1853 i ustawy z 18 marca 1868 dot. zakładania i wyłącznego używania Rzeźni publicznej, oraz ustawy z 9 marca 1881, zmieniającej ustawę z dnia 18. 3. 1868, zaprowadza się na całym obszarze gminy miasta Katowic następującą uchwałę :

§ 1.

Zawodowy ubój bydła, cieląt, owiec, kóz, świń i koni, zdejmowanie skóry, patroszenie, czyszczenie, gotowanie jelit i wnętrzności wyżej wymienionych gatunków zwierząt, topienie tłuszczu i nareszcie zużytkowanie krwi z wyjątkiem tej, której się używa do robienia kiełbas, wolno uskuteczniać po upływie czasokresu oznaczonego w § 11 niniejszej uchwały wyłącznie w publicznej Rzeźni Miejskiej.

Dalsze używanie innych miejsc uboju jest zakazane. Również niezawodowy ubój wyżej wymienionych gatunków zwierząt podlega przymusowemu ubojowi w Rzeźni Miejskiej.

§ 2.

Wytapianie tłuszczu ze świń sprowadzonych z zagranicy, padłych, jak również padłych w Rzeźni i nieżywo przywiezionych, winno odbywać się jedynie tylko w Rzeźni Miejskiej.

§ 3.

Suszenie skór powinno się uskuteczniać tylko w miejscach odpowiednich i policyjnie zatwierdzonych.

§ 4.

Wszystkie zwierzęta rzeźne, które dostały się do publicznej Rzeźni, winne być celem stwierdzenia stanu zdrowotności tak przed ubojem jak i po uboju poddane badaniu przez znawcę zamianowanego przez władze miejskie, którym musi być dyplomowany lekarz weterynaryjny.

§ 5.

Wszystko świeże mięso ze zwierząt nie bitych w Rzeźni publicznej nie może być w obrębie gminy miasta Katowic prędzej wystawione na sprzedaż, dopóki nie zostało poddane badaniu przez znawcę ustanowionego dla Rzeźni i to za opłatą wpływającą do kasy Rzeźni.

§ 6.

W oberżach i szynkach nie wolno mięsa świeżego, sprowadzonego z poza obrębu miasta, prędzej przyrządzać do spożycia, dopóki ono nie zostało poddane temu samemu badaniu w Rzeźni.

§ 7.

Świeże mięso ze zwierząt nie ubitych w Rzeźni publicznej winno być tak na targach publicznych jak też w prywatnych miejscach sprzedaży wystawione na sprzedaż w widoczny sposób, oddzielnie od mięsa pochodzącego z uboju w Rzeźni.

§ 8.

Osobom, które w obrębie gminy miasta Katowic trudnią się zawodowo rzeźnictwem lub sprzedażą świeżego mięsa, nie wolno wystawiać na sprzedaż w obrębie gminy mięsa ze zwierząt nie ubitych w Rzeźni, lecz w innem miejscu uboju, leżącem w promieniu 15 klm. od miasta Katowic.

§ 9.

Za używanie Rzeźni, oraz za badanie zwierząt rzeźnych, jakoteż mięsa, będą pobierane opłaty według taryfy, ustalonej uchwałą gminną, stosując się przy tem do na wstępie oznaczonych ustaw i postanowień.

Taryfa ta będzie podana do publicznej wiadomości.

§ 10.

Zarządzanie sprawami rzeźni przekazuje się wydziałowi (komisji), mającemu się utworzyć w myśl § 9 ordynacji miejskiej. Wydział ten składa się z burmistrza lub jego prawnego zastępcy, jako przewodniczącego, z dwóch członków magistratu i z dwóch *) radnych miejskich.

Dalej, dopóki w Katowicach ma stałe urzędowe miejsce pobytu powiatowy lub graniczny lekarz weterynaryjny, jest tenże członkiem wydziału.

Uchwały tego wydziału zapadają większością głosów. Przy równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Przewodniczący wykonuje uchwały wydziału.

§ 11.

Zakaz używania innych miejsc uboju oprócz Rzeźni publicznej (§ 1) obowiązuje po upływie 6 miesięcy od dnia opublikowania zatwierdzonej uchwały gminnej w dziennikach, wychodzących w Katowicach w niemieckim języku i w katowickim urzędowym dzienniku powiatowym.

Uchwalono i przyjęto:

Katowice, dnia 17 kwietnia 1891.
22 grudnia

Magistrat.
(—) Schneider, Jung, Kosch, Herzberger.

Katowice, dnia 21 kwietnia 1891.
23 grudnia

Rada Miejska.
(—) H. Sachs, Landsberger.

Powyższy statut miejscowy zatwierdza się na podstawie § 11 ordynacji miejskiej z 30 maja 1853 i § 16 ustęp 3 ustawy o właściwości władz.

Opole, dnia 22 lutego 1892.

Wydział Obwodowy.
(—) Rohloff.

Zatwierdzenie
B. A. II. 79.

---

*) Przysposabia się zmianę na 6 radnych.

2) Dodatkowy statut miejscowy o przymusowym uboju zwierząt w Rzeźni Miejskiej, dotyczący również gmin wcielonych do Wielkich Katowic, a mianowicie: Bogucice, Załęże, Ligota Pszczyńska, Dąb i Brynów.

Na podstawie § 11 ordynacji miejskiej z dnia 30. 5. 1853 r. i ustawy z dnia 18. 3. 1868 r. o zakładaniu publicznych Rzeźni, oraz zmieniającej tę ustawę noweli z dnia 9. 3. 1881 r., postanawia się dla całego okręgu miasta Wielkich Katowic co następuje:

I.

Zawodowy ubój bydła, cieląt, owiec, kóz, świń i koni, zdjęcie skóry, patroszenie, czyszczenie, gotowanie kiszek oraz wnętrzności wyżej wspomnianych gatunków zwierząt, użytkowanie krwi z wyjątkiem tej, która jest przeznaczona do wyrobów mięsnych, musi być wykonane po upływie czasu wyznaczonego w § 2 tej uchwały w Rzeźni Miejskiej.

Dalsze używanie innych prywatnych Rzeźni na terenie miasta Wielkich Katowic jest wzbronione. Równocześnie ubój niezawodowy wspomnianych gatunków zwierząt podlega także przymusowemu ubojowi w Rzeźni Miejskiej.

Jedyny wyjątek w przyłączonych gminach stanowi domowy ubój trzody chlewnej dla własnej potrzeby, aż do powzięcia dalszych uchwał przez korporacje miejskie.

W tym wypadku badanie mięsa wykonuje wyznaczony urzędowo badacz mięsa na dany okręg.

II.

Powyższa uchwała wchodzi w życie po zatwierdzeniu i opublikowaniu w gazetach.

Katowice, dnia 16/22 marca 1926 r.

Magistrat — Rada Miejska.

Na podstawie § 131 ustawy o właściwości władz i sądów administracyjnych z dnia 1. 8. 1883 r. (Zb. U. str. 237) Śląska Rada Wojewódzka zatwierdza uchwały korporacyj miejskich w Katowicach z 16/22. 3. 1926 r. w przedmiocie przymusowego uboju bydła.

Katowice, dnia 18 czerwca 1926 r.
L. Rw. 431.

Śląska Rada Wojewódzka.

Przewodniczący:
(—) Bilski.

3) Regulamin Kuratorjum Rzeźni Miejskiej.

I.

Zarząd Rzeźni Miejskiej w Katowicach prowadzi pod nadzorem władz miejskich, deputację utworzoną na mocy postanowień § 59 ordynacji miejskiej z 30. 5. 1853 r. pod nazwą Kuratorjum Rzeźni Miejskiej według postanowień niniejszego regulaminu.

II.

Kuratorjum składa się z dwóch członków Magistratu, zamianowanych przez Prezydenta miasta i z 6 członków Rady Miejskiej, oraz z 4 obywateli uprawnionych do głosowania, których wybór uskutecznia zebranie Rady Miejskiej, a to pierwszych na czas ważności mandatu, ostatnich zaś na przeciąg 3 lat, tudzież z każdorazowego starszego mistrza Cechu Rzeźników i Masarzy w Katowicach i dyrektora Rzeźni Miejskiej, ostatnich dwóch uprawnionych do głosowania.

III.

Kuratorjum zarządza Rzeźnią Miejską w obrębie granic budżetu ustanowionego przez władze miejskie, oraz na podstawie wydanych przez korporacje miejskie regulaminów miejscowych, regulaminów opłat i innych przepisów, jednakże z ograniczeniem, zawartem w punkcie V. Kuratorjum jest uprawnione do wydawania wszelkich przepisów i postanowień, zmierzających do uregulowania ruchu rzeźnianego i badania mięsa w ramach niniejszego regulaminu.

Kuratorjum jest stałym organem nadzorczym Magistratu w stosunku do zarządcy Rzeźni, który kieruje Rzeźnią Miejską według wskazówek i regulaminu ustanowionego przez Magistrat.

IV.

Kuratorjum może w zakresie swojej kompetencji zawierać samodzielnie umowy, których objekt wartości nie przekracza 375 zł.

W wypadkach, w których wartość objektu objętego umową przekracza kwotę 375 zł., powinno Kuratorjum celem zawarcia umowy uzyskać zgodę Magistratu.

O ile są to wydatki nie objęte budżetem, potrzebne jest ponadto jeszcze zezwolenie Rady Miejskiej.

Piśmienne oświadczenie Kuratorjum w zakresie jego kompetencji są prawnie obowiązujące, o ile zawierają podpisy przewodniczącego, wzgl. jego zastępcy, oraz dalszego członka Kuratorjum. Kuratorjum legitymuje się zaświadczeniem Magistratu o swym składzie.

V.

Ustalenie w służbie miejskiej zarządcy i innych urzędników Rzeźni Miejskiej przeprowadza Magistrat na mocy postanowień § 56. ad 6 ordynacji miejskiej.

VI.

Kuratorjum powinno Magistratowi przedłożyć corocznie preliminarz budżetowy na rok następny oraz zamknięcia rachunków za rok ubiegły, celem zatwierdzenia, względnie celem udzielenia absolutorjum.

O ile przekroczono w wydatkach ramy budżetu, należy zasięgnąć na to bezwłocznie zezwolenia władz miejskich.

VII.

Kuratorjum jest zdolne do powzięcia uchwał obowiązujących wtedy, jeżeli jest obecnych conajmniej 4 członków a pomiędzy nimi jeden członek Magistratu i 2 członków Rady Miejskiej.

Zebrania powinne odbywać się według potrzeby, albo na żądanie 3 członków Kuratorjum.

Uchwały zapadają przy absolutnej większości oddanych głosów, przy równej ilości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Powzięte uchwały należy wpisać do protokólarza zebrań Kuratorjum. Protokół winien być podpisany przez wszystkich na zebraniu obecnych członków.

VIII.

Przewodniczący Kuratorjum lub jego zastępca przygotowuje wnioski na zebranie i wykonuje uchwały zebrania. W wypadkach nagłych może przewodniczący wydać zarządzenia bez poprzedniej zgody zebrania, powinien jednak uzyskać zgodę na wydanie tychże w następnem zebraniu Kuratorjum.

IX.

Celem przeprowadzenia rewizji ksiąg, rachunków, oraz dowodów wyznacza przewodniczący na przemian 2 członków Kuratorjum.

X.

Wszystkie asygnaty na wypłatę winny zawierać podpis przewodniczącego, lub jego zastępcy.

XI.

Rewizje Rzeźni powinien co miesiąc przeprowadzić przewodniczący Kuratorjum i jeden radny legitymowany przez Prezydenta miasta.

Katowice, dnia 1 grudnia 1927 r.

Magistrat.
(—) A. Zimmermann.

---

4) Rozporządzenie policyjne dotyczące regulaminu w publicznej Rzeźni w Katowicach

(na podstawie uchwał korporacyj miejskich z 20. 7. 1926 / 24. 8.)

Na zasadzie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. oraz §§ 143 i 144 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z dnia 30 lipca 1883 r. i ustawy dotyczącej zakładania Rzeźni publicznych z dnia 18 marca 1868 r. i z dnia 9 marca 1881 r., wydaje się za zgodą Magistratu i Rady Miejskiej miasta Katowic po zatwierdzeniu ze strony Województwa Śląskiego następujące rozporządzenie policyjne:

I. Czas ruchu.

§ 1.

Wjazd do rzeźni jest dozwolony: w miesiącach letnich, t. j. od dnia 1 kwietnia do 30 września, w dnie powszednie od godz. 5-tej rano do godz. 8-ej wieczorem, w niedzielę

i święta od godz. 6-tej do godz. 7-mej przedpołudniem i od godz. 12-tej do godz. 1 i ¼ w południe, zaś w miesiącach zimowych, t. j. od 1 października aż do 31 marca, w dnie powszednie od godz. 6-tej do godz. 7-mej popołudniu, w niedzielę i święta od godz. 6-tej do godz. 7-mej przed południem.

§ 2.

Ubój zwierząt rzeźnych jest dozwolony tylko w dni powszednie, a to: w miesiącach letnich od godz. 5-tej rano do godz. 5-tej popołudniu, zaś w miesiącach zimowych od godz. 6-tej rano do godz. 5-tej wieczorem.

§ 3.

Wszelki ubój musi być zupełnie ukończony w wyżej podanych godzinach. Stosownie do tego dozwolony jest ubój nie później jak na godzinę przed upływem tego czasu i pod warunkiem, że do dyspozycji stoi wystarczająca ilość sił roboczych.

O tem czy ilość sił jest rzeczywiście wystarczająca, rozstrzyga w każdym wypadku dyrektor Rzeźni wzgl. jego zastępca. Można bić zwierzęta także poza normalnym czasem za osobnem pozwoleniem dyrektora Rzeźni:

1. w razie uboju z konieczności,

2. przy nadchodzących świętach,

3. w celach eksportowych.

§ 4.

Zwierzęta przeznaczone na rzeź, można wpędzać celem pomieszczenia w oborach czy chlewach Rzeźni także poza godzinami normalnego uboju.

II. Dostęp.

§ 5.

Dostęp do rzeźni jest dozwolony tylko rzeźnikom i osobom zatrudnionym w tym przemyśle i załatwiającym w nim czynności, dla których Rzeźnia jest przeznaczona.

Prócz tego dozwolony on jest członkom Magistratu, Kuratorjum Rzeźni, rabinowi, oraz członkom zarządu izraelickiej gminy wyznaniowej.

Wszystkie inne osoby, które chcą uzyskać dostęp do rzeźni, muszą nabyć u portjera kartę wstępu.

Dzieci poniżej lat 14-tu nie mają wstępu do Rzeźni, z wyjątkiem tych, które przynoszą posiłek pracującym tam członkom rodziny. Dzieci te otrzymują osobne karty wstępu, które przy każdorazowem wejściu mają być ściśle kontrolowane.

§ 6.

Wstęp do ubikacji, w których mieszczą się maszyny i kotły, oraz urządzenia przeznaczone do niszczenia niezdatnych do spożycia części zwierząt, dozwolony jest tylko osobom służbowo tam zatrudnionym.

§ 7.

Magistrat ma prawo zabronić wstępu do Rzeźni na czas przejściowy albo stały osobom, które przekroczyły kilkakrotnie regulamin Rzeźni z opieszałości, czy z rozmysłu, za ordynarne zachowanie się, za kilkakrotne znęcanie się nad zwierzętami, z powodu kradzieży, jakoteż z powodu chorób zaraźliwych danego pracownika lub wywołujących odrazę.

W nagłych wypadkach wolno dyrektorowi wydalić z Rzeźni, ewentualnie zabronić wstępu danym osobom na przeciąg jednego dnia (24 godzin).

III. Uiszczanie opłat.

§ 8.

Wydana przez Magistrat taryfa opłat reguluje ceny za korzystanie z Rzeźni i jej urządzeń.

IV. Ruch kołowy.

§ 9.

Wjeżdżać do Rzeźni wolno bez zezwolenia dyrektora tylko furmankom, które pozostają w ścisłym związku z tamże wykonywanemi pracami. W obrębie Rzeźni wolno furmankom jeździć stępa; dla samochodów obowiązuje norma 10 klm. na godzinę.

§ 10.

Czyszczenie wozów w Rzeźni jest dozwolone, jednakże tylko na przeznaczonych do tego miejscach.

§ 11.

Furmankom nie wolno zatrzymać się w Rzeźni dłużej aniżeli to jest potrzebne. Postój furmanek w Rzeźni po zamknięciu tejże jest zabroniony.

§ 12.

Psów nie wolno wprowadzać do Rzeźni; wyjątek stanowią psy pociągowe, mające na sobie bezpieczny kaganiec.

Psów złośliwych nie wolno wogóle wprowadzać do Rzeźni.

§ 13.

Drogi przejścia w obrębie Rzeźni muszą być wolne dla ogólnego ruchu.

§ 14.

Mięso i trzewia wolno transportować z Rzeźni tylko w zamkniętych wozach, albo po zupełnem nakryciu ich czystemi płachtami.

§ 15.

Krew wolno zbierać czy trzymać tylko w zupełnie szczelnie zamkniętych, czysto utrzymywanych naczyniach.

V. Spęd zwierząt.

§ 16.

Zwierzęta przeznaczone na ubój można wprowadzać do Rzeźni albo z drogi publicznej, albo od strony toru kolejowego po wyładowaniu ich z wagonów.

Przy każdorazowem wprowadzeniu zwierząt rzeźnych z ulicy należy powiadomić portjera przy bramie, zaś przy transportach kolejowych zarządcę hal. Rzeczą portjera i zarządcy hal jest postarać się o to, aby zwierzęta zostały w stanie żywym zbadane przez lekarza weterynaryjnego.

§ 17.

Zwierzęta rzeźne wprowadzone do Rzeźni nie mogą być jako żywe wyprowadzone (wywiezione, wyniesione).

VI. Używanie stajni wzgl. obór i chlewów.

§ 18.

Zwierzęta rzeźne, które nie podlegają bezpośrednio ubojowi, należy umieścić w odpowiednich, przeznaczonych na ten cel oborach i chlewach.

§ 19.

Zwierząt, u których przy badaniu przez lekarza weter. stwierdzono chorobę zaraźliwą, lub podejrzenie tejże, nie wolno wprowadzać wzgl. przetrzymywać w przeznaczonych do tego pomieszczeniach, lecz muszą one być natychmiast poddane ubojowi, albo umieszczone w osobnych pomieszczeniach wskazanych przez funkcjonarjuszy rzeźni (t. zn. stajniach i chlewach kontumacyjnych).

§ 20.

Bydło z wyjątkiem świń i drobnych zwierząt należy w stajniach i oborach dobrze poprzywiązywać.

§ 21.

Zwierzęta rzeźne, które w stajniach wzgl. oborach stoją dłużej aniżeli przez jedną noc, muszą być przez właściciela odpowiednio karmione i pojone.

§ 22.

Zwierzęta przeznaczone na ubój wolno w Rzeźni przepędzać, przewozić lub mniejsze przenosić.

Słabe zwierzęta należy przewozić przy pomocy znajdujących się w Rzeźni do tego celu przeznaczonych wózków transportowych.

Wszelkie męczenie zwierząt jest niedopuszczalne.

§ 23.

Duże sztuki bydła należy spętać w ten sposób, by nie wyrządziły szkody dla otoczenia. Buhaje winny być należycie spętane i z zawiązanemi oczyma prowadzone przez dwóch poganiaczy.

§ 24.

Przy wprowadzaniu złośliwych czy rozjuszonych sztuk należy personelowi Rzeźni zwrócić na to specjalną uwagę.

VIII. Używanie hal ubojowych i narzędzi.

§ 25.

Uboje i stojące z tem w związku czynności muszą być wykonywane w przeznaczonych do tego ubikacjach Rzeźni.

Przeznaczone do uboju bydło wolno doprowadzać do miejsca uboju dopiero wtedy, gdy są przeprowadzone wszystkie przygotowania do natychmiastowego uboju.

Porządek, w jakim rzeźnicy, lub osoby korzystające z hali do uboju, po sobie następują, oznacza zarządca hal. Przydziela on im także miejsce pracy w hali ubojowej i potrzebne do tego urządzenia.

§ 26.

Zwierzęta wolno bić tylko w ten sposób, że się je poprzednio ogłusza przy pomocy odpowiednich narzędzi (u dużych sztuk i u świń patronami ogłuszającemi, a u cieląt i baranów młotkiem).

Ubojem dużych sztuk musi się zająć przynajmniej dwóch dorosłych, silnych mężczyzn w ten sposób, że jeden z nich przytrzymuje głowę zwierzęcia przy pomocy odpowiedniego urządzenia, a drugi ogłusza lub zabija.

Osobom nie posiadającym potrzebnej do tego siły, nie wolno podejmować się zabijania dużych sztuk. Uczniom zaś nie wolno samodzielnie wykonywać ubojów, a tylko w obecności majstra lub przeznaczonej przez niego dorosłej fachowej osoby.

§ 27.

Z ubitych sztuk bydła należy natychmiast ściągnąć skórę, a sztuki poćwiartować; jeżeli się tego nie uczyni bezwłocznie, wtedy zarząd Rzeźni jest uprawniony do zarządzenia dokonania tego przez czeladnika Rzeźni na koszt i rachunek właściciela.

§ 28.

W ubikacjach Rzeźni należy przestrzegać jaknajwiększego porządku i czystości. Za wszelkie rozmyślne zanieczyszczanie Rzeźni odpowiadają sprawcy sami. Używane części inwentarza, wzgl. narzędzia, należy złożyć w zupełnie oczyszczonym stanie na ich miejsca przechowania.

Narzędzia, których użyto przy uboju chorych sztuk bydła i t. p., należy przed ponownem użyciem dokładnie oczyścić i odkazić.

IX. Uboje zwyczajne.

§ 29.

1. Ściąganie skóry ze zwierząt przed ich ubojem wzgl. zupełnym zgonem jest wzbronione.

2. Nadmuchanie mięsa jest zakazane; dozwolone jest tylko nadmuchanie płuc w celach rytualnych za pomocą specjalnie do tego przeznaczonych pompek. Nadmuchanie płuc ustami jest wzbronione.

X. Ubój rytualny i eksportowy.

§ 30.

Dla uboju rytualnego rogacizny jak uboju eksportowego trzody chlewnej są jeszcze miarodajne następujące postanowienia:

a) rytualny:

Złożenie dużych sztuk bydła następuje tylko przy pomocy lewaru i w obecności rzeźnika żydowskiego. Złożenie każdej pojedyńczej sztuki może nastąpić dopiero wtedy, gdy rzeźnik jest do każdorazowego uboju kompletnie przygotowany. Podczas składania zwierzęcia do zarznięcia należy głowę bydlęcia w odpowiedni sposób podtrzymywać, zaś podczas uboju i przez pewien czas po nim winno się głowę aż do chwili zgonu zwierzęcia przytrzymać, by ta nie uderzała o podłogę i by rogi nie zostały uszkodzone.

U mniejszych zwierząt ma rzeźnik żydowski być obecny już przy kładzeniu ich na stół rzeźnicki. Ubój sam winien być wykonywany szybko i sprawnie tylko przez wyprobowanych rzeźników poleconych przez zarząd izraelickiej gminy wyznaniowej.

b) eksportowy:

Trzoda chlewna przeznaczona na wyroby bacon, może być stosownie do postanowień rozporządzenia policyjnego Wojewody Śląskiego z dnia 25 stycznia 1927 r. L. Ad. II. 236 ubijania bez ogłuszania. Ubój ten powinien być uskuteczniony przez specjalnie wprawionych do tego rzeźników w ten sposób, że zapomocą windy zostaje świnia zawieszona i w tej samej chwili zabita. Za przestrzeganie tych przepisów odpowiedzialny jest właściciel bitego zwierzęcia, a w razie jego nieobecności ten, który uboju dokonuje, wzgl. nim kieruje.

XI. Krew i odpadki.

§ 31.

Należy zwracać uwagę na to, aby krew ściekająca przy uboju nie spływała na ziemię, lecz należy ją zbierać w naczyniach specjalnie na ten cel przeznaczonych.

Krwi przeznaczonej do użytku dla ludzi, w szczególności do wyrobów kiszek, nie wolno wynosić z Rzeźni przed uznaniem (ostemplowaniem) sztuki, od której krew pochodzi, za zdatną do spożycia.

§ 32.

Do użytku dla ludzi niezdatną jest:

1. krew z koni i psów,
2. „ ze zwierząt bitych według rytuały, którym przerznięto przełyk,
3. „ ze zwierząt chorych,
4. „ zanieczyszczona w jakikolwiek sposób.

§ 33.

Krew, którą ma się zużyć do celów technicznych musi być zdenaturowaną naftą, lizolem, lub krezolem.

§ 34.

Zabieranie genitalji ubitych zwierząt jest wzbronione. Przechodzą one na własność Rzeźni, jak wszystkie inne odpadki, których rzeźnicy nie zabierają odrazu ze sobą.

§ 35.

Skóry z ubitych zwierząt, z wyjątkiem skór pochodzących ze zwierząt chorych, lub podejrzanych o chorbę zaraźliwą, a podlegających specjalnemu traktowaniu stosownie do obowiązujących w tym względzie przepisów, należy natychmiast po ostemplowaniu zwierząt usunąć z Rzeźni.

XII. Jelita.

§ 36.

Żołądki przeżuwaczy (bydła, owiec, kóz) wolno opróżniać z ich zawartości tylko przy zbiorniku przeznaczonym do składnia nawozu.

Transport tych części musi się odbywać na przeznaczonych do tego wózkach, których nie wolno zbytnio przeładowywać, jak wogóle nie wolno rozstrząsać treści żołądków.

§ 37.

Jelita opróżnia się w płuczkarni. Treści jelit nie wolno rzucać na ziemię, lecz należy zbierać do naczyń na ten cel przeznaczonych.

§ 38.

Dalsze czyszczenie wszystkich żołądków i jelit po opróżnieniu ich z treści musi być uskutecznione tylko w płuczkarni. Czyszczenie to winno być jaknajdokładniej dokonywane i przed dokładnem wyczyszczeniem nie wolno ich z Rzeźni wynosić.

§ 39.

Zawartości jelit nie wolno zabierać ze sobą.

XIII. Badanie zwierząt bitych.

§ 40.

Z rzeźni nie wolno zabierać żadnej zabitej sztuki zwierzęcej, zanim nie została ona przez właściwego lekarza weterynaryjnego zbadana i uznana jako zdatna do użytku, oraz ostemplowana.

§ 41.

Badanie to następuje na zasadzie postanowień ustawy Rzeszy o badaniu weterynaryjnem zwierząt rzeźnych i mięsa z dnia 3 lipca 1900 r. i pruskiej ustawy wykonawczej do tego z dnia 26 czerwca 1902 r., oraz na zasadzie wydanych do obydwóch tych ustaw rozporządzeń wykonawczych.

§ 42.

Przed oględzinami przez lekarza weterynaryjnego nie wolno ubitej sztuki poćwiartować, można z niej jednakże ściągnąć skórę, byle nie była ona w zupełności od danej sztuki odłączona.

Wolno z ubitej sztuki wyjąć wszystkie wnętrzności u świń, owiec i kóz także i języki, pozostawiając je w naturalnem połączeniu z gardzielą, płucami etc. Wolno sztukę także przepołowić wzdłuż.

Głowę i nogi wolno u bydła oddzielić od tułowia z wyjątkiem cieląt, owiec, kóz i koni.

U bydła musi się język oddzielić od nasady, celem zbadania na wągry, jednak należy pozostawić go w łączności z głową. Nerki należy wyłuszczyć ze sadła w ten sposób, ażeby były złączone jeszcze z tułowiem.

U krów należy przedłożyć do badania także macicę.

U świń należy kręgosłup przepołowić i sadło brzuszne oddzielić.

Jeżeli bije się kilka zwierząt tego samego gatunku, to należy wyjęte wnętrzności złożyć obok tułowia zwierzęcego w ten sposób, aby ich przynależność do danego tułowia nie ulegała wątpliwości i odrazu była widoczna.

§ 43.

Przed badaniem nie wolno żadnych części ubitej sztuki usunąć ani przerabiać. Świnie wolno parzyć, a przy eksporcie do Anglji opalać.

§ 44.

Każdą świnię należy po zawieszeniu i przed przepołowieniem przez przeprowadzającego ubój opatrzyć stampilją z nazwiskiem (miejscem zamieszkania) właściciela, a to celem przeprowadzenia badania na włośnie (trychiny).

§ 45.

Rzeźnicy i wszyscy zajęci przy uboju mają obowiązek pomagać przy badaniu.

§ 46.

Z mięsem uznanem za mniej wartościowe, nadającem się warunkowo do spożycia, lub zupełnie niezdatnem do spożycia, należy postąpić według zarządzenia dyrektora Rzeźni albo jego zastępcy, stosownie do postanowień ustaw podanych w § 41.

§ 47.

Jeżeli orzeczenie badającego lekarza weterynaryjnego zostanie przez kogokolwiek zakwestjonowane, wtedy winien rozstrzygnąć dyrektor Rzeźni. Rozstrzygnięcie to nie narusza jednak prawa do wniesienia zażalenia.

Postępowanie w sprawie zażalenia normuje się według §§ 66 do 74 pruskich rozporządzeń wykonawczych z dnia 20 marca 1903 r. (Dziennik ministerjalny dla ogólnego zarządu wewnętrznego, str. 56).

§ 48.

Mięsa zwierząt bitych jak i trzewi, uznanych przez lek. weter. za niezdatne do użycia, nie wolno wprowadzać w handel, jak również nie wolno ich wydawać jako pożywienie dla psów i świń, natomiast należy je zniszczyć pod dozorem policyjnym.

Wyjątek stanowią odpadki, oraz części wolne od wszelkich chorób, które pod dozorem policyjnym mogą być oddawane jako pożywienie dla psów i świń, jednak po poprzedniem dostatecznem zabarwieniu tych części farbą pjoktaniową. Krew i tłuszcz można użyć do celów technicznych, jeżeli sposób użycia zabezpieczony jest przez kontrolę policyjną.

§ 49.

Po zbadaniu przez lek. weter. należy mięso ostemplować.

§ 50.

Jeżeli lekarz weterynaryjny zakwestjonował jakąś sztukę zwierzęcia, a nie może zaraz wydać definitywnego orzeczenia, wtedy należy daną sztukę opatrzyć na widocznem miejscu kartka z wyraźnym napisem: „tymczasowo zajęte“ oraz datę zakwestjonowania z podpisem lekarza weter.

XIV. Usuwanie mięsa z hal.

§ 51.

Mięso ostemplowane jako zdatne do spożycia należy usunąć z hali przeznaczonej do uboju natychmiast po zbadaniu, o ile okoliczności tego wymagają, naogół zaś najpóźniej aż do 8-ej godziny rano następującego dnia po uboju.

XV. Różne zarządzenia i zakazy.

§ 52.

Do zarządzeń i rozkazów urzędników należy się bezwarunkowo stosować.

§ 53.

Narzędzia będące własnością Rzeźni, należy możliwie szanować. Nie wolno ich wynosić z Rzeźni ani nawet z tych ubikacji, dla których są przeznaczone.

§ 54.

Okna i urządzenia wentylacyjne hal i stajen wzgl. obór i chlewów, wolno otwierać wzgl. regulować tylko funkcjonarjuszom Rzeźni. Światło elektryczne wolno zaświecać tylko za zgodą funkcjonarjuszów Rzeźni, pełniących dozór w halach. Wodociągi mogą być używane tylko według zarządzenia funkcjonarjuszów Rzeźni.

§ 55.

Nie wolno przeszkadzać w prawidłowem korzystaniu z urządzeń Rzeźni.

§ 56.

W obrębie rzeźni nie wolno:

a) palić tytoniu,

b) pić wódki, piwa lub innych napoi alkoholowych,

c) hałasować, kłócić się i urządzać awantur.

XVI. Określenie czynności handlowych w obrębie rzeźni.

§ 57.

Rzeźnikom, którzy uskutecznili ubój w Rzeźni, wolno sprzedawać mięso, jelita i t. p., innym rzeźnikom lub handlarzom skupującym wnętrzności, trzewia, tłuszcz i skórę, oraz restauratorom tylko wówczas, gdy ci posiadają legitymacje, uprawniające ich do wstępu do Rzeźni, wreszcie pracownikom Rzeźni.

Osobom prywatnym mięsa nie wolno sprzedawać. Wszelki inny sposób uprawiania interesów jest wzbroniony.

XVII. Chłodnia.

§ 58.

Chłodnia może być otwarta tylko w oznaczonym czasie celem wprowadzenia dla przechowania wzgl. odbierania stam-

tąd mięsa. Dyrektor Rzeźni może odnośnie do tego pozwolić na wyjątki.

§ 59.

W chłodni wolno zawieszać tylko mięso dobrze poprzednio wychłodzone i osuszone. Do chłodni nie wolno przynosić starego, cuchnącego wzgl. zepsutego mięsa, skór, odpadków wszelkiego rodzaju i innych rzeczy jak ubrań i t. p.

Krew przeznaczoną do wyrobu kiszek wolno w chłodni przechowywać tylko w naczyniach, dających się szczelnie zamknąć.

Nie wolno przynosić do chłodni krwi przeznaczonej do celów technicznych.

§ 60.

Każdy dzierżawca komórki chłodni, oraz jego personel, winien przestrzegać w chłodni jaknajwiększej czystości i porządku.

§ 61.

Przechowywanie ryb jest zakazane.

§ 62.

Wszelkie przejścia i ganki muszą być wolne. Na wyjątek zezwala dyrektor.

§ 63.

Beczki przeznaczone do peklowania mięsa wolno ustawiać tylko w samych komórkach. Beczki muszą być z twardego drzewa i tak szczelne, aby nie ciekły. Muszą one również posiadać szczelnie przylegające nakrycia.

§ 64.

Komórki wydzierżawione należy trzymać stale zamknięte przy pomocy własnych kłódek. Ze strony dyrekcji Rzeźni może komórka zostać zamknięta:

a) jeżeli znajduje się w stanie zanieczyszczenia,

b) w razie przechowywania w niej mięsa niezbadanego,

c) w razie niezapłacenia dzierżawy w przepisanym terminie.

§ 65.

Składanie mięsa na podłogę jest zakazane; ławy służące do składania mięsa muszą się przynajmniej 20 cm. wznosić ponad podłogę.

Wszystkie wewnętrzne i zewnętrzne drzwi chłodni należy po przejściu natychmiast za sobą zamykać.

§ 66.

Jeżdżenie taczkami jest zabronione, na wyjątek zezwala zarządca hali.

§ 67.

Przebywanie w chłodni dozwolone jest tylko tak długo, jak tego konieczność wymaga.

§ 68.

Niestosowanie się do przepisów obowiązujących przy korzystaniu z chłodni może pociągnąć za sobą utratę prawa korzystania z tejże, wzgl. nawet utratę prawa dalszego używania dzierżawionej komórki.

XVIII. Postanowienia karne.

§ 69.

Wykroczenia przeciwko powyższym przepisom podlegają grzywnie do wysokości 30 zł. wzgl. na wypadek nieściągalności, karze aresztu, o ile w rozporządzeniu policyjnem z dnia 4 listopada 1894 (Dziennik Urz. str. 205) nie jest przewidziana wyższa kara.

XIX. Zniesienie dawniejszych rozporządzeń.

§ 70.

Rozporządzenie policyjne z dnia 15 czerwca 1924 r. dot. regulaminu w publicznej Rzeźni miasta Katowic tracą moc prawną z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia policyjnego.

XX. Wejście w życie.

§ 71.

Powyższe rozporządzenie policyjne wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Katowice, dnia 25 lutego 1927 r.

Zarząd Policyjny:

(—) Zimmermann. (—) Maciejczyk.

Województwo Śląskie
Lcz. Ad. II. 255
Dotyczy. m. Katowic —
Regulamin Rzeźni Miejskiej.

Katowice, dnia 9 lutego 1927 r.

Do

Magistratu

w Katowicach.

Urząd Wojewódzki przyjmuje do wiadomości ogłoszenie załączonego regulaminu pp. pp.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Przybyłowicz
Naczelnik Wydziału Ad.

---

5) Rozporządzenie policyjne dotyczące mikroskopijnego badania mięsa wieprzowego z dnia 17. kwietnia 1891.

Na podstawie rozporządzenia policyjnego Pana Nadprezydenta prowincji śląskiej z 21 czerwca 1878, dotyczącego mikroskopijnego badania mięsa wieprzowego postanawia się z zezwoleniem tutejszego Magistratu stosownie do §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z 11 marca 1850, oraz §§ 143 i 144 ustawy z 30 lipca 1883 i po udzieleniu zezwolenia Prezydenta Regencyjnego w Opolu na okręg obwodu policyjnego miasta Katowic co następuje:

§ 1.

Mikroskopijne badanie ubitych świń uskutecznia się na terytorjum miasta Katowic tylko w publicznej Rzeźni Miejskiej. Zamianowani na urząd badacza mięsa w mieście nie śmią wykonywać swego urzędu poza Rzeźnią Miejską.

§ 2.

Wykroczenia przeciwko powyższym postanowieniom karze się grzywną do 15 Mk., w miejsce której w razie niezamożności odpowiednim aresztem.

Katowice, dnia 17 kwietnia 1891.

Zarząd Policyjny:
(—) Schneider.

Powyższe rozporządzenie policyjne zatwierdza się niniejszem na podstawie § 144 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z 30 lipca 1883 i w myśl § 5 ustawy o zarządzie policyjnym z 11 marca 1850.

Opole, dnia 9 kwietnia 1892.

Prezydent Rejencji
w zastępstwie
(—) Hüpeden.

---

6) Przepisy dotyczące stosunków służbowych i obowiązków osób zajętych w trychinoskopji.

Odnośnie do stosunków służbowych i obowiązków osób zatrudnionych w trychinoskopji zarządza się co następuje:

§ 1.

Niniejsze przepisy obowiązują wszystkie osoby, które są zatrudnione przy mikroskopowem badaniu mięsa świń bitych w tut. Rzeźni Miejskiej, jakoteż swieżego mięsa wieprzowego, sprowadzonego z innych miejscowości.

Przyjmowanie personelu potrzebnego dla trychinoskopji łącznie z pobieraczami prób uskutecznia Magistrat na propo-

zycję dyrektora Rzeźni z pośród osób, które otrzymały urzędowe zaświadczenie, że są upoważnieni do wykonywania badań trychinoskopijnych.

Osoby te muszą posiadać własny mikroskop.

Przyjęcie następuje na czas nieokreślony i z zastrzeżeniem dwutygodniowego wypowiedzenia każdego czasu, który przysługuje obu stronom tak Magistratowi, jak również trychinoskopiście.

W jakich wypadkach może nastąpić natychmiastowe zerwanie stosunku służbowego, określają §§ 3 i 7.

Dyrekcja Rzeźni ma prawo w wypadkach § 7 zakazać trychinoskopiście badania mikroskopowego aż do ostatecznego rozstrzygnięcia. Jeżeli nastąpi zerwanie stosunku służbowego, nie przysługuje trychinoskopiście za ten czas żadne odszkodowanie.

§ 2.

Osoby zatrudnione przy trychinoskopji są obowiązane nałożone na nich obowiązki wypełniać dokładnie i sumiennie w myśl istniejących przepisów i rozporządzeń.

Mają one złożyć przysięgę służbową i stwierdzić takową swoim podpisem.

Wszystkie przy trychinoskopji zatrudnione osoby są podległe dyrektorowi Rzeźni, lekarzowi weterynaryjnemu, kierownikowi trychinoskopistów wzgl. jego zastępcy i są obowiązane zarządzenia ich wykonywać. Przełożoną władzą trychinoskopistów jest Magistrat zastąpiony przez dyrektora Rzeźni.

§ 3.

Trychinoskopiści i pobieracze prób nie stoją do Zarządu miasta w żadnym stosunku urzędniczym, nie mogą mieć pretensji do tego i nie mają prawa do emerytury.

Są oni zatrudnieni według ilości uboju świń, a dyrekcja Rzeźni może w razie spadku ubojów poniżej normalnej ilości zwolnić ich bez 14-dniowego wypowiedzenia, i to w takiej ilości i na tak długo, w jakim stopniu i jak długo trwa zmniejszona sposobność do pracy, stosownie do § 96 ustawy o radach załogowych.

Personel zatrudniony przy trychinoskopji dzieli się na:

a) personel męski i

b) personel żeński.

Czas próbny dla kandydatów trwa najmniej 6 miesięcy, w którym to czasie pobierają oni 2/3 należytości, przypadających stałym trychinoskopistom.

Służbę stałych trychinoskopistów oraz kandydatów reguluje dyrekcja Rzeźni.

§ 4.

Trychinoskopiści otrzymują wynagrodzenie stosownie do ilości zbadanych przez nich świń, za każdą sztukę otrzymują 35 gr. Przydział świń do zbadania uskutecznia kierownik trychinoskopji za zgodą dyrektora Rzeźni.

§ 5.

Przeznaczone ubikacje i przedmioty należy stosownie używać. Dyrekcja Rzeźni oznacza godziny służbowe. Każdy trychinoskopista i kandydat jest obowiązany pełnić służbę także w godzinach pozasłużbowych, o ile służba tego wymaga.

Trychinoskopiści mogą się wzajemnie zastępować tylko za zgodą kierownika trychinoskopji, przyczem zastępca nie może być zwolniony ze swoich zobowiązań służbowych z powodu przyjętego zastępstwa. W szczególności nie jest dozwolonem, aby zastępca przekroczył przeciętną liczbę badań.

§ 6.

Trychinoskopiści i kandydaci są obowiązani należeć do katowickiej kasy chorych. Wpłacają oni ⅔ wkładek, zaś Zarząd Rzeźni wpłaca pozostałą ⅓.

Również obowiązany jest personel trychin. wpisać się do ubezpieczenia na starość i od wypadków. Ustawowe wkładki po połowie wpłacają trychin. i Zarząd Rzeźni. Wszelkie należytości, które mają płacić trychinoskop. zostają każdego 1-go w miesiącu przy wypłacie wynagrodzenia ściągnięte.

§ 7.

Zwolnienie ze służby kierownika trychinoskopistów, trychinoskopisty, lub kandydata, następuje na zarządzenie Magistratu natychmiast i z pominięciem wypowiedzenia wzmiankowanego w § 1

1. Jeżeli trychinoskopista straci kwalifikacje do wykonywania zawodu trychinoskopji, lub też nie złoży przepisanego ponownego egzaminu.

2. W wypadkach kilkakrotnego niestawienia się do służby bez dostatecznego usprawiedliwienia się. Z reguły tylko chorobę uważa się za dostateczne usprawiedliwienie.

3. W wypadku nieposłuszeństwa wobec zarządzeń przełożonych.

4. W razie zaniedbywania obowiązków służbowych.

Jako zaniedbywanie obowiązków służbowych uważa się nieprzepisowe badanie i niestwierdzanie lub przemilczenie przez niedbałość ważnych okoliczności (np. obecności trychin lub wągrów).

§ 8.

Magistrat zastrzega sobie przeprowadzenie każdego czasu rewizji zmian i uzupełnień powyższych przepisów.

Katowice, dnia 24 listopada 1925 r.

Magistrat.

Kuratorjum Rzeźni Miejskiej:
(—) Zimmermann, Sobota.

---

7) Regulamin w przedmiocie badania świeżego mięsa w mieście Katowicach.

Stosownie do ustawy z dnia 18 marca 1868 dot. zakładania i wyłącznego używania Rzeźni publicznej, także ustawy z dnia 9 marca 1881, zmieniającej i uzupełniającej poprzednio wymienioną ustawę, wydaje się w wykonaniu przez Wydział obwodowy w Opolu dnia 22 lutego 1892 zatwierdzonej uchwały gminnej z dnia 17/21 kwietnia 1891 / 22/23 grudnia 1891 następujący regulamin, dotyczący badania świeżego mięsa w tutejszem mieście.

§ 1.

Wszystkie zwierzęta przeznaczone na ubój, wprowadzone do Rzeźni Miejskiej, podlegają badaniu przez znawców celem stwierdzenia ich stanu zdrowotności tak przed ubo-

jem jak i po uboju, według miejscowo-policyjnych przepisów o używaniu Rzeźni publicznej i regulaminu Rzeźni.

Uskutecznione badanie mięsa winno być oznaczone ostemplowaniem przez zarząd Rzeźni.

Tylko zarządca albo — w przypadkach uniemożliwiających mu spełnianie obowiązków — przez wydział Rzeźni zamianowany zastępca tego, jest upoważniony do wykonania ostemplowania mięsa.

§ 2

Wszystko świeże mięso ubitego bydła, koni, cieląt, owiec, kóz, świń, oraz wszystkie wnętrzności przeznaczone do spożycia i inne części nie pochodzące z uboju w Rzeźni, nie wolno w obrębie gminnym miasta Katowic prędzej wystawiać na sprzedaż lub wydawać zamawiającemu, dopóki nie zostanie poddane badaniu przez rzeczoznawcę zamianowanego dla Rzeźni Miejskiej przez władze miejskie. Temu samemu badaniu podlegają także wnętrzności ubitych zwierząt. Badanie uskutecznia się w Rzeźni, dokąd winne być przeniesione wszystkie części mające być zbadane.

§ 3.

Mające być poddane badaniu mięso (§ 2) z bydła i koni winno być przedłożone zarządowi Rzeźni przynajmniej w ćwiartkach, z świń przynajmniej w połówkach, a z innych zwierząt w całości, równocześnie z wszystkiemi wnętrznościami, przeznaczonemi do spożycia. Przedłożone wnętrzności, a mianowicie: płuca, wątroba i nerki muszą się jeszcze znajdować w naturalnem połączeniu z mięsem.

§ 4.

Powyższym przepisom nie podlega mięso, sprowadzone przez tutejszych mieszkańców dla własnej domowej potrzeby z poza miasta.

§ 5.

Zależnie od wyniku badania zezwala się na sprzedaż mięsa, ogranicza się, albo zakazuje się sprzedaży. Mięso uznane za zdatne do spożycia oznacza się wraz z należącemi do niego wnętrznościami na stosownych miejscach urzędową pieczęcią do badania, a o wyniku badania wystawia się zaświadczenie, w którem zaznacza się również opłatę za badanie.

Mięso uznane za szkodliwe zdrowiu lub za zepsute i wzbudzające obrzydzenie, albo niszczy się natychmiast w stosownem miejscu na koszt właściciela, który je przedłożył, albo skaża się je i wydaje się je do możliwego zużycia na cele techniczne.

Mięso uznane za niezdatne do spożycia niszczy się natychmiast na koszt właściciela, albo o ile się ono nadaje na cele techniczne, skaża się i oddaje się z powrotem.

Mięso wągrowate wytapia się, a tłuszcz wraz z pozostałościami zwraca się właścicielowi. Mięso mniej wągrowate po dostatecznem przegotowaniu może być wydane właścicielowi dla własnego użytku, o ile tenże nie trudni się handlem mięsa.

§ 6.

Opłata za badanie mięsa winna być uiszczona przed rozpoczęciem badania.

§ 7.

Oberżyści, szynkarze i restauratorzy, oraz masarze winni zapisywać jako dowód przeprowadzonego badania wszystko mięso, przeznaczone do prowadzenia ich gospodarki, a nie pochodzące z miejscowej Rzeźni, zaraz po zakupie do księgi kontrolnej, zawierającej następujące rubryki.

L. bież.	Dzień zakupu	Oznaczenie i waga mięsa	Nazwisko i zamieszkanie sprzedającego	Dzień uskutecznionego badania	Uwagi

§ 8.

Celem przedsięwzięcia odpowiednich kroków, dążących do tego, żeby wszystko mięso zarządzonemu badaniu w rzeczywistości było poddane, może od czasu do czasu nastąpić kontrola i w razie potrzeby przeszukanie miejsc pracy i miejsc sprzedaży u rzeźników, masarzy i handlarzy mięsem. W szczególności organy tut. zarządu policyjnego czuwać będą nad tem, żeby przestrzegano przepisów tego regulaminu co do mięsa, które się sprzedaje w miejscach publicznych, na

targach, placach, ulicach, lub w handlu domokrążnym, albo też, które wystawia się na sprzedaż w ubikacjach podczas zwykłych godzin handlowych i w czasie, gdy ubikacje te otwarte są dla ruchu.

§ 9.

Rzeźnicy i handlarze mięsa winni udowodnić uskutecznione badanie mięsa ubitych zwierząt poza obrębem miasta pieczątką, wyciśniętą na zbadanem mięsie (§ 5).

Oprócz tego są oni też zobowiązani, miejscowej władzy policyjnej o każdej porze, domokrążcy nadto na żądanie każdego kupującego, przedłożyć wydane im na podstawie § 5 zaświadczenie o uskutecznionem badaniu.

§ 10.

Wykroczenia przeciw powyższym postanowieniom karane będą w myśl § 15 ustawy z dnia 9 marca 1881 za każdorazowe przekroczenie grzywną do 150 marek lub aresztem

Uchwalono i przyjęto

Katowice, dnia 17 kwietnia 1891.
22 grudnia

Magistrat.

(—) Schneider, Jung, Kosch, Herzberger.

Katowice, dnia 17 kwietnia 1891.
23 grudnia

Rada Miejska.

(—) Sachs, Landsberger.

Powyższy regulamin zatwierdza się na podstawie § 11 ordynacji miejskiej z dnia 30 maja 1853 i § 16 ustęp 3 ustawy o właściwości władz.

Opole, dnia 22 lutego 1892.

Wydział Obwodowy

(—) Rohloff.

Zezwolenie
B. A. II. 79.

8) Regulamin

dotyczący badania świeżego mięsa wprowadzonego w obręb gminy Katowic z poza obrębu miasta.

Na podstawie ustaw dot. zakładania i wyłącznego używania rzeźni publicznych z

18 marca 1868 (zbiór ustaw str. 277)
9 marca 1881 („ „ „ 273)
29 maja 1902 („ „ „ 162)

i ustawy Rzeszy dot. badania zwierząt, przeznaczonych na ubój i badania mięsa z 3 czerwca 1900 (R. G. Bl. str. 547) pruskiej ustawy wykonawczej do tego, oraz na podstawie uchwały gminnej, dotyczącej założenia rzeźni publicznej w Katowicach z 17 kwietnia, 22 grudnia 1891, postanawia się z zezwoleniem Rady Miejskiej co do wprowadzania mięsa ubitego poza obrębem miasta jak następuje:

§ 1.

Wszystko świeże mięso z bydła (włącznie z cieląt), świń, owiec, kóz, psów włącznie z wnętrznościami ze zwierząt ubitych, wprowadzone w obręb gminy Katowic i mające być wystawione na sprzedaż lub przyrządzone w oberżach i jadłodajniach, musi być zaraz przedłożone do badania.

To postanowienie nie odnosi się do mięsa, które poddane zostało urzędowemu badaniu przez dyplomowanych lekarzy weterynaryjnych według postanowień §§ 8—16 ustawy Rzeszy dot. badania zwierząt przeznaczonych na ubój i badania mięsa z 3 czerwca 1900, jeżeli napewno udowodniono, że takie badanie nastąpiło. Mięso ze świń i psów sprowadzone z państw związkowych, w których nie istnieją przepisy krajowe o trychinoskopji, musi być poddane także badaniu trychinoskopijnemu, o ile właściciel dobrowolnie nie poddał je badaniu trychinoskopijnemu przez urzędowo ustanowionego trychinoskopistę i tem wykazał się. Badaniu trychinoskopijnemu podlega dalej świeże mięso z dzików, o ile nie udowodniono już uskutecznionego badania trychinoskopijnego. Jako dowód przeprowadzonego badania trychinoskopijnego wystarczają równe wyraźne pieczęcie na mięsie, jakoteż zaświadczenie właściwej władzy policyjnej o uskutecznionem badaniu trychinoskopijnem.

§ 2.

Za świeże mięso uważa się takie, które pominąwszy sposób chłodzenia, nie poddano innej konserwacji celem osiągnięcia jego trwałości, oraz mięso, poddane wprawdzie takiej konserwacji, ale które w istocie zatrzymało przymioty świeżego mięsa lub je po odpowiedniem przyrządzeniu znowu otrzymać może. Przymioty świeżego mięsa w szczególności nie zmieniają się, przez zamrożenie lub wysuszenie, przez powierzchowne nasolenie, konserwowanie cukrem, albo innemi środkami chemicznemi, przez wędzenie, konserwowanie w occie, przez wstrzyknięcie środków konserwacyjnych do naczyń krwionośnych, lub substancji mięsnej.

§ 3.

Mięso podlegające obowiązkowi badania, wolno wprowadzać tylko w sztukach a) przy bydle w ćwiartkach (angielska pieczeń), b) przy cielętach, owcach, kozach, całe zwierzęta, c) przy świniach całe zwierzęta, połówki przedzielone od głowy do tyłu, grzbiet ze słoniną i d) przy koniach, osłach, mułach, mielicach w ćwiartkach, e) przy psach: całe zwierzę. Zakazane jest wprowadzenie siekanego, mieszanego albo w inny sposób poćwiartowanego mięsa. Dozwolone jest wprowadzenie wnętrzności.

§ 4.

Mięso wolno wprowadzać, jeżeli przedłoży się nadto dowód, że już zostało urzędowo zbadane. Każdy kawałek wprowadzonego mięsa winien mieć przynajmniej jedną pieczęć urzędową.

Jeżeli pieczęcie dają powód do powątpiewania, wtenczas potrzebne jest piśmienne zaświadczenie.

§ 5.

Badanie odbywa się w tut. rzeźni; pozostawia się jednak możność założenia jeszcze innych stacji badania w odpowiednich miejscach w obrębie miasta. Mięso uznane przy badaniu za zdatne, oznacza się owalnym niebieskim metalowym stemplem z napisem **„Dodatkowo zbadane. Katowice“** i pozostawia się je do wolnej sprzedaży. Mięsem przedłożonem do badania nie wolno dysponować, zanim zostało zbadane w myśl regulaminu ostemplowane i wydane.

Badanie takie odbywa się regularnie w dni targowe, t. j. w poniedziałki, czwartki i soboty od godz. 6—7 rano w hali

mięsnej (ul. Piotra Skargi). W Rzeźni Miejskiej natomiast codziennie oprócz niedziel i świąt rano od godz. 8—13 i od godz. 15—17 po południu.

§ 6.

Mięso uznane przy badaniu za warunkowo zdatne albo mniej wartościowe (§ 7 pruskiej ustawy wykonawczej z 28. 6. 02) winno być oddane na tanią jatkę i tam — warunkowo zdatne mięso po poprzedniem unieszkodliwieniu go do spożycia — sprzedawane w myśl postanowień regulaminu taniej jatki. To samo odnosi się do mięsa, które nie odpowiada postanowieniom pod 3, co do minimalnej wielkości kawałków wprowadzonego mięsa, o ile ono nie zostanie uznane za niezdatne do spożycia dla ludzi. Mięso uznane za niezdatne do spożycia dla ludzi, winno być według istniejących przepisów zniszczone.

Koszta przechowania oraz nieszkodliwego zniszczenia zajętego mięsa winien ponosić wprowadzający. Wprowadzanie mięsa uznanego na miejscu pochodzenia za niezdatne do użytku, jest zakazane; co do wprowadzania mięsa mniej wartościowego, albo warunkowo zdatnego, zastrzega sobie Magistrat możność zakazania wprowadzania w tych poszczególnych przypadkach, które uważane będą za pożądane dla utrzymania odpowiedniego stanu ruchu na taniej jatce.

Przeciwko zakazowi przysługuje zażalenie do komunalnej władzy nadzorczej.

§ 7.

W razie założenia sprzeciwu przez zainteresowanych przeciwko orzeczeniu wydanemu przez badającego lekarza weterynaryjnego, winien dyrektor Rzeźni to orzeczenie zrewidować i z zastrzeżeniem postępowania w drodze zażalenia, rozstrzygnąć.

Zażalenia przeciwko orzeczeniom lub zarządzeniom policyjnym decernenta Rzeźni, winne być skierowane do powiatowego lekarza weterynaryjnego, który rozstrzyga ostatecznie. Koszta powstałe wskutek zażalenia za dodatkowe badanie przez powiatowego lekarza weterynaryjnego winna ponosić strona przegrywająca, przy wnoszeniu zażalenia winien wnoszący zażalenie na pokrycie kosztów złożyć w kasie Rzeźni zaliczkę w kwocie 10 mk.

§ 8.

Za zbadanie mięsa wprowadzonego z poza obrębu należy uiszczać opłaty ustalone w § 10 i to przed badaniem, za dowodem wpłaty.

§ 9.

Wykroczenia przeciw przepisom niniejszego regulaminu karane będą według § 14 ustawy o rzeźniach z dnia 18 marca 1868 (29 marca 1881) 29 maja 1902 za każdy przypadek wykroczenia grzywną aż do 150 mk. albo aresztem.

§ 10.

Taryfa opłat.

Patrz strona 181.

§ 11.

Powyższy regulamin i powyższa taryfa opłat wchodzą w życie z dniem ich opublikowania w „Kattowitzer Stadtblatt“ na miejsce regulaminu z 5/27 kwietnia i 20 maja 1893 i taryfy opłat z 7/23 stycznia 1908, które się niniejszem znosi.

Katowice, dnia 26 czerwca 1909.

Magistrat.

(—) Pohlmann, Leu.

Powyższy regulamin zatwierdza się na podstawie § 131, liczba 1 ustawy o właściwości władz z dnia 1 sierpnia 1883.

Opole, dnia 27 lipca 1909.

Wydział Obwodowy.

H. 08. 17/4.

---

9) Rozporządzenie policyjne dotyczące sprzedaży mięsa gotowanego parą wodną w aparacie dezynfekcyjnym w Rzeźni Miejskiej w Katowicach z dnia 9. lutego 1894.

Na podstawie §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z 11 marca 1850, oraz §§ 143 i 144 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z 30 lipca 1883 wydaje się za zgodą magi-

stratu i po zatwierdzeniu przez Prezydenta Rejencji w Opolu, na obszar miasta Katowic następujące rozporządzenie policyjne:

§ 1.

W obrębie Rzeźni Miejskiej urządzone jest miejsce (tania jatka) na sprzedaż mięsa gotowanego parą w aparacie dezynfekcyjnym, pochodzącego ze zwierząt ubitych w Rzeźni, wzgl. wprowadzonych w ubitym stanie do Rzeźni, u których przy badaniu stwierdzono, że jest dotknięte zmianami szkodliwemi dla zdrowia ludzkiego. Miejsce sprzedaży (tania jatka) jest pod nadzorem lekarza Rzeźni (zarządcy) i tylko w tem miejscu wolno sprzedawać mięso, które zostało poddane gotowaniu w aparacie dezynfekcyjnym.

§ 2.

Sprzedaż gotowanego mięsa na taniej jatce uskutecznia bezpłatnie właściciel lub jego pełnomocnik pod nadzorem urzędnika Rzeźni w czasie wyznaczonym przez zarząd Rzeźni.

Przy ukończeniu sprzedaży, nie rozkupione mięso pozostaje pod zamknięciem Zarządu Rzeźni.

§ 3.

Mięso przeznaczone na sprzedaż w taniej jatce wydaje się w ilości najmniej 250 gr., a nie więcej, jak 5 kg. na poszczególnego kupującego.

W celu odprzedaży nie wolno gotowanego mięsa taniej jatki ani oddawać, ani stamtąd sprowadzać.

Rzeźnikom, handlarzom rybami, masarzom, oberżystom, szynkarzom, restauratorom, jak wogóle osobom uprawiającym ze sprzedaży mięsa proceder, albo utrzymującym stołowników, nie wolno wydawać mięsa gotowanego z taniej jatki.

Taksamo nie jest dozwolone, żeby jedna i ta sama osoba parę razy po kolei w ten sam dzień zakupiła najwyższą porcję w ilości 5 kg. mięsa z taniej jatki.

§ 4.

Cenę gotowanego mięsa może ustalić właściciel lub jego pełnomocnik.

Choroba, z powodu której mięso zostało przegotowane, dalej gatunek zwierzęcia, z którego mięso pochodzi, muszą być podane do wiadomości kupujących na wyraźnie zapisanej, łatwo widocznej czarnej tablicy w taniej jatce.

§ 5.

Wszystko mięso, które ma być poddane gotowaniu w aparacie dezynfekcyjnym, znajdującym się w rzeźni miejskiej, musi być pod nadzorem lekarza weterynaryjnego (zarządcy) pocięte w małe kawałki i tak przegotowane dopuszcza się je do sprzedaży na taniej jatce.

Za gotowanie należy uiszczać do kasy Rzeźni za świnię opłatę w kwocie 50 f., za bydlę opłatę w kwocie 1 Mk.

§ 6.

Lekarz weterynaryjny w Rzeźni, decyduje o tem według istniejących przepisów, czy mięso chorych zwierząt ma być poddane gotowaniu w aparacie dezynfekcyjnym, a potem, czy ma być dopuszczone do spożycia dla ludzi.

W przypadkach spornych należy zasięgnąć opinji właściwego powiatowego lekarza weterynaryjnego. Koszta sprowadzenia za przyciągnięcie tego urzędnika ponosi strona przegrywająca sprawę.

§ 7.

Mięso, które na skutek jego jakości musiało być poddane gotowaniu w aparacie dezynfekcyjnym, a należące do takiego właściciela, który nie uprawia procederu jako rzeźnik, handlarz mięsa, masarz, oberżysta, szynkarz, lub restaurator, względnie do takich osób, które nie trudnią się handlem mięsa i które nie utrzymują stołowników, może być po ugotowaniu oddane właścicielowi, wzgl. jego pełnomocnikowi za piśmienną deklaracją, że on je zużyje jedynie we własnem gospodarstwie domowem. Należy atoli w każdym przypadku zawiadomić miejscową władzę policyjną o miejscu przeznaczenia tego gotowanego mięsa i wydaniu go.

§ 8.

Kto przeciwdziała przeciwko powyższym postanowieniom, podlega, o ile według powszechnych ustaw krajowych nie ściągnął na siebie wyższej kary, grzywnie aż do 30 Mk., a w razie niezamożności odpowiedniej karze aresztu.

§ 9.

To rozporządzenie policyjne uzyskuje moc obowiązującą z dniem opublikowania.

Katowice, dnia 9 lutego 1894.

Zarząd Policyjny.
w zastępstwie
(—) Kosch.

Powyższe rozporządzenie policyjne zatwierdza się niniejszem na podstawie § 144 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z 30 lipca 1883 i § 5 ustawy o zarządzie policyjnym z 11 marca 1850.

Opole, dnia 28 lutego 1894.

Prezydent Rejencji.
(—) von Bitter.

---

10) Taryfa opłat w Rzeźni Miejskiej w Katowicach z dnia 13. lipca 1927 r.

I. Taryfa uboju.

Za bydlę rog. ponad 100 kg. wagi	6,50 zł.
„ bydlę rog. do 100 kg. wagi	5,50 „
„ wieprza ponad 75 kg. wagi	5,50 „
„ wieprza do 75 kg. wagi	4,00 „
„ cielę, owcę, kozę, prosię do 15 kg. wagi . .	2,00 „
„ konia	7,50 „
„ źrebię od 3 mies. do roku	4,00 „
„ źrebię do 3 miesięcy	2,00 „

Uwaga: Za wykonywanie uboju poza godz. służb. pobiera się 20% więcej.

Od wyładowania poza godz. służb., również w dni świąteczne płaci się halmistrzom od sztuki 0,10 „

Hurtownikom pojedyńczym udziela się przy uboju 300 sztuk zwierząt rzeźnych na eksport 20% zniżki, a spółkom od 400 sztuk.

II. Ubój pozamiejscowy.

Za bydlę rogate . . . . 4,00 „
„ bydlę rogate ½ . . . . 2,00 „
„ bydlę rogate ¼ . . . . 1,00 „
„ świnię . . . . 2,00 „
„ świnię ½ . . . . 1,00 „
„ cielę, owcę, kozę . . . . 1,00 „
„ wnętrzności do użytku . . . . 1,00 „
„ 50 kg. słoniny lub łoju . . . . 2,00 „

III. Chłodnia.

a) Za 1 metr kw. dzierżawy rocznie w chłodni . 60,00 „
Klijentom pozamiejscowym dolicza się 25% dodatku.
„ komórkę na przejściowy czas pobiera się tygodniowo:

a) za większą . . . . 7,00 „

b) za mniejszą . . . . 6,00 „

„ jednorazowe otwarcie chłodni . . . . . 1,00 „
„ hak wzięty w dzierżawę rocznie . . . 6,00 „

b) „ zawieszanie mięsa w komorze chłodni należącej do Zarządu Rzeźni za każdy rozpoczęty tydzień pobiera się:
„ bydlę rogate . . . . 1,70 „
„ bydlę rogate ½ . . . . 1,00 „
„ bydlę rogate małe . . . . 0,50 „
„ świnię . . . . 1,30 „
„ świnię ½ . . . . 1,00 „

c) „ wieszanie mięsa w przedchłodni po upływie 24 godzin pobiera się dziennie:
„ bydlę rogate . . . . 0,50 „
„ świnię . . . . 0,30 „
„ cielę . . . . 0,10 „
„ używanie światła w przedchłodni przy ściąganiu słoniny na godz. . . . . 1,00 „

d) „ wieszanie mięsa w korytarzach chłodni pobiera się dziennie:
„ ¼ bydła . . . . 0,50 „
„ ½ świni . . . . 0,50 „
„ wnętrzności . . . . 0,25 „

e) Za chłodzenie mięsa pozamiejsc. pobiera się:

„ bydlę rogate	3,00 „
„ bydlę rogate ½	1,50 „
„ bydlę rogate ¼	1,00 „
„ świnię	2,00 „
„ świnię ½	1,00 „
„ cielę, owcę, kozę, prosię	0,50 „
„ wnętrzności, tłuszcz wzgl. sadło, masło za 100 kg.	1,00 „

IV. Różne.

a) Za używanie taniej jatki łącznie z gotowaniem lub soleniem pobiera się:

„ bydlę rogate	1,00 „
„ bydlę rogate ¼	0,30 „
„ bydlę rogate małe	0,30 „
„ świnię	1,00 „
„ świnię ½	0,50 „
b) „ używanie bocznicy	2,00 „
c) „ blok lodu 12 i ½ kg. w Rzeźni	0,60 „
„ blok lodu 12 i ½ kg. na mieście	0,75 „
d) „ wstęp do Rzeźni od nieuprawnionych pobiera się	0,50 „

V. Kredyt przewozowy.

Za używanie kredytu przewozowego

od przesyłki, której fracht wynosi do 100 zł.	3,00 „
od przesyłki, której fracht wynosi do 200 zł.	3,50 „
od przesyłki, której fracht wynosi ponad 200 zł.	4,00 „

Należytość jest płatna w przeciągu 24 godzin. Po upływie 24 godzin obowiązują następujące stawki:

Od przesyłki, której fracht wyn. do 100 zł.	3,00 „
od przesyłki, której fracht wyn. 100—200 zł.	5,00 „
od przesyłki, której fracht wyn. ponad 200 zł.	8,00 „

11) Rozporządzenie Policyjne Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego z dnia 1 grudnia 1927 r. dotyczące obrotu mięsem.

Na zasadzie §§ 6, 12 i 15 o zarządzie policji z dnia 11 marca 1850 (Zb. u. str. 365), oraz § 137 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 (Zb. u. str. 195) za zgodą Rady Wojewódzkiej zarządzam, co następuje:

§ 1.

Przewożenie mięsa i przetworów mięsnych, przeznaczonych do konsumcji, winno odbywać się na drogach publicznych w czysto urządzonych i utrzymanych wozach, samochodach i t. p. środkach przewozowych.

Jeżeli wyżej wymienione środki przewozowe nie są szczelnie zamknięte, natenczas mięso w nich przewożone musi być zawinięte w czyste białe płótno.

Środki przewozowe używane do przewożenia mięsa muszą być wewnątrz obite blachą cynkową, albo ocynkowaną blachą żelazną, lub wyłożone deskami gładko heblowanemi, szczelnie do siebie przylegającemi, powleczonemi białą lub biało-siwą farbą lakową.

Blacha i powłoka lakowa muszą być zawsze czysto utrzymane. W wozach i samochodach służących do przewozu mięsa nie wolno równocześnie przewozić osób, żywych zwierząt, skór, oraz przedmiotów mogących niekorzystnie oddziaływać na mięso. W szczególności nie wolno równocześnie przewozić brudnej bielizny, ubrań, obuwia i rzeczy cuchnących.

§ 2.

Mięso należy przechowywać w ten sposób, aby nie było narażone na żadne zanieczyszczenie.

Składanie mięsa na ziemi, podłodze i bruku jest wzbronione. Stoły i stragany służące na skład mięsa winne wznosić się przynajmniej 30 cm. ponad ziemią.

Palenie tytoniu w lokalach sprzedaży i przechowywania mięsa, jak również trzymanie psów i kotów jest wzbronione.

§ 3.

Sprzedaż mięsa na drogach, przejściach, w otwartych bramach i drzwiach, oraz na otwartych oknach, jest wzbroniona.

Sprzedaż mięsa na targach, jarmarkach i t. d. odbywać się winna tylko w miejscach wyznaczonych przez władzę policyjną, w straganach nakrytych szczelnie dachem.

Stragany muszą być zawsze utrzymane czysto i po każdym targu oczyszczone gruntownie gorącym ługiem i mydłem.

Mięso przeznaczone do sprzedaży winno być tak umieszczone, aby nie stykało się z osobami kupującemi i przechodzącemi.

W składach nie wolno wieszać mięsa na drzwiach ani bezpośrednio na ścianach, przyczem haki przeznaczone do wieszania mięsa winne conajmniej 15 cm odstawać od ściany.

Mięso siekane należy przechowywać pod kloszami szklanemi, porcelanowemi lub z gazy albo w zamkniętych szafkach.

§ 4.

Osobom dotkniętym chorobami zaraźliwemi, wyrzutami skórnemi, lub posiadającymi ropiące rany na rękach, ramionach, albo twarzy, nie wolno sprzedawać ani dotykać mięsa przeznaczonego na sprzedaż.

Osoby zatrudnione przy sprzedaży mięsa muszą nosić czyste fartuchy z białego płótna, okrywające przód ciała aż poniżej kolan.

Dotykanie mięsa przez kupujących przed zawarciem kupna jest wzbronione.

Tablice z odnośnem ostrzeżeniem winne znajdować się w miejscu widocznem we wszystkich lokalach sprzedaży mięsa i na straganach.

Do opakowania sprzedanego mięsa należy używać tylko papieru pergaminowego wzgl. olejno-pergaminowego, albo zwykłego papieru białego, niezapisanego i niedrukowanego.

§ 5.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia karane będą — o ile w myśl obowiązujących przepisów prawnych nie jest przewidziana wyższa kara — grzywną w wysokości do 60 zł. wzgl. odpowiednim aresztem.

§ 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Gazecie Urzędowej Województwa Śląskiego i obowiązuje w górnośląskiej części Województwa.

Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia policyjne Prezydenta b. Rejencji Opolskiej z dnia 6 października 1917 i z dnia 9 grudnia 1909 r. (Gaz. Urz. str. 472) dot. obrotu mięsem.

Wojewoda Śląski.
(—) Dr. Grażyński.

Ogłoszone w Gazecie Urzędowej Nr. 39 z dnia 19 grudnia 1927 roku.

---

12) Statut miejscowy dotyczący używalności*) hali mięsnej miasta Katowic.

Na podstawie § 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. i § 69 ustawy przemysłowej dla Rzeszy niemieckiej w brzmieniu ustawy z dnia 26 lipca 1900 r., zostaje w porozumieniu z Magistratem i Radą Miejską miasta Katowic wydany następujący statut miejscowy:

§ 1.

Przeznaczenie hali mięsnej.

Halę mięsną przeznacza się dla odbywania publicznego, każdemu dostępnego targu mięsem, wyrobami mięsnemi, tłuszczem i wnętrznościami. Innemi towarami nie wolno w hali handlować i ich przechowywać.

§ 2.

Czas trwania ruchu w hali mięsnej.

Hala mięsna otwarta jest dla ruchu targowego codziennie, oprócz niedziel i świąt:

a) w czasie od 1 kwietnia do 15 października od godziny 5-tej rano,

b) w czasie od 16 października do 31 marca od godziny 6-tej rano,

c) ruch publiczny rozpoczyna się o jedną godzinę po otwarciu hali później i kończy się o godzinie 13-tej,

d) w soboty, wszelkie dni przedświąteczne i w dni wypłat zarobków trwa ruch do godziny 14tej.

---

*) Patrz zatwierdzenie przy końcu statutu.

Jedną godzinę później powyżej wymienionego czasu, tak handlarze, jak i publiczność winni halę opuścić.

§ 3.

Przydział i użytkowanie straganów.

Zarząd Zakładów Miejskich w porozumieniu się z Komisją targową uskutecznia przydział straganów w hali.

Stragany odnajmuje się na przeciąg miesiąca kalendarzowego (miesiąc 30 dni), według miesięcznej stawki taryfowej.

Wynajęte stragany mogą być tylko przez samego najemcę używane.

W żadnym wypadku nie wolno najemcy odstąpić swego miejsca sprzedaży trzeciemu, także wtedy, gdy sam nie może używać miejsca sprzedaży z jakiegokolwiekbądź powodu.

O ile właściwy najmobiorca chwilowo z wynajętego straganu nie korzysta i w razie większej frekwencji wynajęte miejsce nie zostało zajęte do godz. 8-mej, natenczas owe miejsce może być przydzielone innej osobie na ten dzień, bez prawa żądania ze strony miesięcznego (stałego) najmobiorcy zwrotu części opłaty uiszczonej przez niego do Kasy Miejskiej.

Rzeźnicy oraz handlarze mięsem, mają na swych straganach mianowicie na froncie, po prawej stronie umieścić tablicę, wykazującą wyraźnem, czytelnem i trwałem pismem ich imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania.

§ 4.

Obliczenie i płacenie opłat za stragany.

Opłaty za stragany (vide taryfę opłat) oblicza się według powierzchni zajętej przez najmobiorcę, przyczem ułamkami m^2 zaokrągla się wzwyż, w szczególności:

a) przy opłacie miesięcznej do dziesiętnych części m^2,

b) przy opłacie tygodniowej do pełnych m^2.

Najem straganu dopuszczalny jest na okres najmniej jednego miesiąca. Najmobiorca odpowiada jednak w tym wypadku za opłatę również w następnym miesiącu, o ile nie odmelduje go do 25 bieżącego miesiąca.

Opłaty można uiszczać:

a) za każdy miesiąc z góry; w tym wypadku winny być wpłacone najpóźniej do dnia 15 danego miesiąca,

b) za każdy tydzień z góry, w tym wypadku winny być wpłacone najpóźniej w 3-cim dniu targowym danego tygodnia do godziny 10-tej rano.

Po bezskutecznym upływie powyższych terminów, jak i w razie odmowy zapłaty nastąpi przymusowe ściągnięcie zaległych opłat w drodze administracyjnej.

Zaleganie z jednomiesięczną opłatą oraz utrudnianie przymusowego jej ściągnięcia może pociągnąć za sobą odebranie straganu. Od decyzji o odebraniu straganu służy najmobiorcy w ciągu 3-ch dni odwołanie do Magistratu, który po zbadaniu sprawy ostatecznie rozstrzyga.

§ 5.

Kontrola nad opłatą.

Każdy najmobiorca straganu musi na żądanie upoważnionego urzędnika i członków Komisji targowej przedłożyć pokwitowanie za uiszczoną opłatę.

§ 6.

Handel wnętrznościami.

Handel wnętrznościami ogranicza się na stragany stojące na bokach wchodu. Na innych straganach nie wolno wnętrzności przechowywać ani sprzedawać.

§ 7.

Zepsute towary.

Nadmuchane mięso, zepsute, cuchnące, zanieczyszczone kiszki lub trzewa oraz wyroby mięsne z zepsutego lub cuchnącego mięsa, nie wolno przynosić na targ, względnie sprzedawać, w przeciwnym razie, zostaną pociągnięci do odpowiedzialności karnej nietylko właściciele towarów, lecz i ci, którzy przy sprzedaży takich towarów pośredniczą, zaś towary te zostaną po uprzedniem wysłuchaniu rzeczoznawców, ze względów sanitarnych usunięte i zniszczone.

§ 8.

Dozwolona sprzedaż towaru.

Rzeźnicy i handlarze mięsem mogą sprzedawać tylko taki towar, który został zbadany przez lekarza weterynaryjnego, względnie badacza mięsa i otrzymał urzędową pieczęć, wzgl. pieczęć Rzeźni miejskiej.

Sprzedaż towarów dozwolona tylko ze straganów. Nawarstwowanie towarów oraz wieszanie przedmiotów na filarach i słupach, jest wzbronione.

§ 9.

Nadzór weterynaryjny.

Lekarz weterynaryjny, upoważniony do dozorowania na targu, ma prawo zażądać okazania mu każdego towaru, sprowadzonego na targ przez właściciela.

Zarządzenia wchodzące w jego kompetencję należy bezzwłocznie wykonać.

§ 10.

Utrzymywanie czystości przy sprzedaży.

Osoby, zajęte sprzedawaniem, muszą mieć czyste ubiory i fartuchy i muszą utrzymywać jaknajwiększą czystość przy miejscu sprzedaży.

Również najmobiorcy obowiązani są utrzymywać stragany stale czyste i czyścić je codziennie. Czyszczenie winno odbywać się po skończonym targu.

Nieczyszczone, albo niedostatecznie wyczyszczone stoły i przedmioty będą na koszta najmobiorcy wyczyszczone.

Mięso i wyroby mięsne wolno sprzedawać, tylko na czystych stołach; przyniesione ma być mięso na targ w czystych opakowaniach lub naczyniach.

§ 11.

Wolność sprzedaży względnie kupna.

Nie wolno przez odpychanie, wydzieranie towaru, przecenianie, albo w jakikolwiek inny sposób przeszkadzać w kupnie względnie sprzedaży, lub popełniać inne tym podobne nadużycia.

Sprzedający nie powinien zezwalać na dotykanie i t. p. mięsa i wyrobów mięsnych, jeżeli one przez to stają się dla drugich nieapetyczne i cierpią na wyglądzie.

§ 12.

Używanie wag.

Za używanie wag, będących własnością Magistratu, należy płacić ustaloną w taryfie opłatę. Za każde przeważenie, ważnik powinien wydać pokwitowanie.

§ 13.

Odpowiedzialność za straty i uszkodzenia.

Za uszkodzenie miejskiego inwentarza hali mięsnej, odpowiadają najmobiorcy, o ile uszkodzenie powstało z ich własnej lub ich ludzi winy.

Magistrat w żadnym razie nie odpowiada za straty lub uszkodzenia wywiezionych towarów i innych przedmiotów.

§ 14.

Zakaz palenia.

Palenie tytoniu w hali mięsnej jest wzbronione.

§ 15.

Nadzór.

Nadzór wykonania przepisów odnośnego regulaminu hali mięsnej i innych ustawowych przepisów wypełnia Policja Miejska i z polecenia Magistratu Komisja targowa.

Zarządzenia urzędników Policji, muszą być bezwarunkowo wykonane.

§ 16.

Dodatkowe przepisy.

1) Wystawienie na sprzedaż mięsa końskiego i psiego jest zabronione.

2) Krzykliwe wywoływanie towarów, stanie i wywiadywanie sprzedających oraz nagabywanie kupujących, jakoteż każde inne ich zaczepianie zabrania się.

3) Psów nie wolno przyprowadzać ze sobą do hali.

4) Zabrania się używać do grzania kiełbas wewnątrz hali piecyków dymiących i kopcących z otwartem paleniskiem.

5) Osoby, zakłócające spokój i porządek, mogą być natychmiast wydalone z hali, niezależnie do ich ukarania.

6) Dzieciom do lat 12-tu bez dozoru dorosłych wstęp do hali wzbroniony. Dzieciom ponad 12-cie lat wstęp do hali dozwolony, o ile przybywają w charakterze kupujących.

7) Znalezione w hali przedmioty należy niezwłocznie oddać za pokwitowaniem urzędnikom Policji.

8) Wjazd z dziecięcemi wózkami do hali wzbrania się.

§ 17.

Przepisy karne.

Przekroczenia i nieprzestrzegania niniejszego regulaminu targowego, podlegają według § 149 Nr. 6 niemieckiej ustawy przemysłowej w brzmieniu ustawy z dnia 26 lipca 1900 r. grzywnie do 30 zł., a w razie nieściągalności, karze do 8 dni aresztu, o ile inne ustawy karne nie przewidują ostrzejszej kary.

Oprócz tego może być zarządzone wykluczenie z hali na pewien czas lub na zawsze, bez możności roszczeń na zwrot już wpłaconych ewentl. opłat.

§ 18.

Niniejszy regulamin wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Katowice, dnia 11 kwietnia 1927 r.

Magistrat.

(—) Dr. Górnik. (—) Kowalczyk.

Zatwierdza się na podstawie § 16 ustawy z dnia 1 sierpnia 1883 r. o właściwości władz i sądów administracyjnych (Zb. U. pr. str. 237) z następującą zmianą:

w ustępie wstępnym, w miejsce słów: „użyteczność hali mięsnej“ wstawia się słowa: „używalności hali mięsnej“.

Katowice, dnia 20 września 1927 r.

Śląska Rada Wojewódzka.

Przewodniczący:

w z.

(—) Żurawski.

L: Fm. 4319/10.

13) Taryfa
w przedmiocie pobierania opłat od straganów w hali mięsnej miasta Katowice.

Na podstawie art. 20 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu ogłoszonem rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17, poz. 30) oraz uchwał korporacyj miejskich z dnia 25. III. 1927 r. wydaje się
12. IV.
w związku ze statutem używalności hali mięsnej z dnia 11-go kwietnia 1927 r. następującą taryfę miejscową:

§ 1.

Stragany w hali mięsnej dzieli się na 4 grupy. Do grupy I-szej zalicza się stragany oznaczone numerami: 10, 35, 46, 54, 55, 56, 62, 63, 69, 112, 113.

Do grupy II-giej zalicza się stragany oznaczone numerami: 22, 22 a, 23, 23 a, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 58, 59, 60, 61, 70, 71, 90, 96, 97, 103, 111.

Do grupy III-ciej zalicza się stragany oznaczone numerami: 11, 11 a, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 57, 64, 65, 66, 67, 68, 88, 91.

Do grupy IV-tej zalicza się stragany oznaczone numerami: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 33, 34, 34 a, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 89, 92, 93, 94, 95, 98, 99, 100, 101, 102, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110.

§ 2.

Wysokość opłaty wynosi za 1 m².

	miesięcznie	dziennie
a) w grupie I-szej	13,50 zł	0,45 zł
b) „ „ II-giej	12,00 „	0,40 „
c) „ „ III-ciej	10,50 „	0,35 „
d) „ „ IV-tej	7,50 „	0,25 „

§ 3.

Za używanie wagi pobiera się:

a) za pierwsze 5 kg . . . . 0,02 zł.

b) za każde dalsze rozpoczęte . . . . . 0,05 zł.

§ 4.

Opłaty za używanie haków wynoszą:

od woła . . . . 1,50 zł.

od wieprza . . . . 1,00 zł.

od cielęcia lub barana . . . . 0,50 zł.

Powyżej wymienione opłaty muszą być do godz. 10-tej uiszczone.

§ 5.

Na żądanie wydaje się interesentom za opłatą własnych kosztów taryfę do ich własnego użytku.

§ 6.

Taryfa powyższa obowiązuje z dniem jej ogłoszenia.

Katowice, dnia 12-go kwietnia 1927 r.

Magistrat.

m. p. Dr. Górnik. (—) Kowalczyk.

Powyższą taryfę zaakceptowała Śląska Rada Wojewódzka w Katowicach reskryptem z dnia 29-go września 1927 r. L. Sm. — 4319/10.

a) Skład osobowy Magistratu:

1. Prezydent miasta,
2. Wiceprezydent miasta, Szkudlarz,
3. Płatny radca miejski, Golla,
4. „ „ „ Jaworski,
5. „ „ „ Maciejczyk,
6. „ „ budown. Sikorski,
7. Płatny radca miejski, Dr. Przybyła,
8. Niepłatny radca miejski, Dittmer,
9. „ „ „ Grajek,
10. „ „ „ Jankowski,
11. „ „ „ Jesionek,
12. „ „ „ Juchelek,
13. „ „ „ Mędlewski,
14. „ „ „ Dr. Parczewski,
15. „ „ „ Rostek,
16. „ „ „ Schmiegel,
17. „ „ „ Dr. Wendt.

---

b) Skład osobowy Komisarycznej Rady Miejskiej:

1. Dr. Dąbrowski, prezes,
2. Cichoń, zastępca prezesa,
3. Piechulek, sekretarz,
4. Schneider, zastępca sekretarza,
5. Sławik, radny,
6. Brzeskot, „
7. Dr. Jarczyk, „
8. Kobyliński, „
9. Kandziora, „
10. Kulla, „
11. Przybyła, „
12. Weichmann, „
13. Adaschkiewitz, „
14. Dr. Ziółkiewicz, „
15. Zembok, „

NIE KUPUJ

BEZ CZEGO OBEJŚĆ SIĘ

MOŻESZ!

